

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.F., zastoupeného JUDr. Václavem Vachovcem, advokátem, se sídlem Dýšina, Přátelství 300,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení: EGLIN, a.s., IČ 28263715, se sídlem Brno, Kaštanová 64,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2013, čj. RR/745/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněna na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Skutkový stav

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni osobně dne 20. 5. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 30. 4. 2013, čj. RR/745/13 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k žalobcovu odvolání částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odbor výstavby a územního plánování (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 28. 11. 2012, čj. OVÚP-MIM/26182/2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*stavební povolení*“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve smyslu § 115 stavebního zákona vydáno stavební povolení na dočasnou stavbu „Bioplynová stanice Malý, Přestice“ (dále též jen „*Stavba*“), a to k žádosti EGLIN, a.s. (dále též jen „*Stavebník*“).

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal podáním datovaným dne 2. 1. 2013. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil a doplnil výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí tak, že k textu „na dočasnou stavbu“ bylo doplněno „na dobu 25 let“. Ve zbytku bylo stavební povolení potvrzeno.

Stavební řízení bylo upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce koncipoval žalobu do celkem pěti bodů. Soud pro zachování autenticity uvádí (kurzívou) doslovný text rozhodujících částí žaloby.

V **prvé** námitce žalobce konstatoval: „*Ačkoliv územní plán rozvoje Města Přestice počítá v dané lokalitě s průmyslovou zónou, ovšem v tzv. „čisté podobě, což nelze o výstavby bioplynové stanice a jejím provozu vůbec akceptovat. Při tom, jak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí, stavební pozemek je vymezen v plochách - zóna průmyslu a skladů, zóna drobného průmyslu a služeb a zóna pro výstavbu fotovoltaických !!! elektráren -. O změně územního plánu nejsem informován a je i z laického náhledu zřejmé, že fotovoltaická elektrárna na straně jedné a bioplynová stanice na straně druhé jsou ve všech parametrech zcela odlišné, jak na výstavbu, provoz, tak i na dopad na životní prostředí a tato skutečnost se měla ve změně územního plánu projevit. Vliv na životní prostředí není zanedbatelný, o čemž svědčí i řada žalob podávaných proti výstavbě obdobných zařízení.*“.

Druhý žalobní bod obsahoval následující tvrzení: „*Dále, jak žalobce ve svém odvolání uvedl, realizace této stavby se pak významným způsobem dotýká mých vlastnických práv a způsobu využití mé sousedící nemovitosti. Výstavba zejména těch částí, které dosahují výšky i přes 8 m nad upravený terén vč. povolených terénních valů, významným způsobem naruší využití pozemků jako orné půdy, popř. jejich budoucí zařazení do lokality průmyslové zóny zvláště, když tyto pozemky jsou pronajaté, což může na druhé straně s pravděpodobností hraničící s jistotou, znamenat odstoupení nájemce od uzavřené nájemní smlouvy, jakož i další zásahy, např. vsakovací a drenážní systém apod.*“.

K tomu je nutné přidat i oprávněnou obavu týkající se přirozeného úbytku půdní vlhkosti (včetně záměru vybudování vlastní studně a s tím spojená nadměrná spotřeba vody) na straně jedné a zamoření půdy silážním odpadem na straně druhé, kdy je v projektu např. uvedena nebezpečná plocha o velikosti cca 1.200 m² ??? bez uvedení množství uskladněného materiálu, což může způsobit i to, že se na této ploše uskladní nijak neomezené množství této

hmoty, zvláště když jde o sezonní produkt, o dopadu, vč. zápachu na okolní prostředí, se není třeba dále rozšiřovat.

V tomto směru nelze ani opomenout tu skutečnost, že vydané stavební povolení se vůbec nevypořádává s povinnostmi stavebníka, které jsou dány zák. č. 254/2001, zejména s povinnostmi uvedenými v § 9 odst. 1, 2 týkající se délky povolení s nakládáním s vodami na časově omezenou dobu, či obdobně u vypouštění odpadních vod.“.

Třetím žalobním bodem žalobce namítal toto: „*Další vadu odvolacího orgánu pak žalobce spatřuje v tom, že u povolené stavby tvořící jeden funkční celek, není přesně specifikovaná vzdálenost mezi stavbou a mými nemovitostmi a zda tedy není tato vzdálenost kratší, než připouští právní norma, dále pak např. na rozhodnutí správního orgánu I. stupně - viz str. 2 stavebního povolení: .. součástí stavby bude sjezd na sousední nemovitosti když není dále dostatečně upřesněno na jaké apod.“.*

Čtvrtou námitkou žalobce konstatoval: „*Dle žalobce je další závažnou skutečností, která vyplynula na povrch až v současné době, je otázka bezpečnosti provozu bioplynové stanice, která ve stavebním povolení není prakticky vůbec řešena.“.* Jako důkaz k tomuto tvrzení žalobce navrhoval článek „*Na Mladoboleslavsku vybuchla bioplynová stanice, těžce popálila dva muže*“ prezentovaného na webových stránkách iDNES dne 19. 1. 2013.

V rámci **pátého** žalobního bodu žalobce uvedl: „*Za závažnou skutečnost pak žalobce považuje otázku podjatosti, či nepodjatosti správního orgánu I. stupně, který rozhodoval o vydání stavebního povolení. Jak již žalobce ve svých předchozích podáních uváděl, od majitele nemovitostí p. O. M. (...) byl dle jeho názoru naprosto hodnověrným způsobem, informován o jeho snaze zajistit na jeho pozemcích záměnu výstavby fotovoltaické elektrárny za výstavbu bioplynové stanice, když svá tvrzení podporoval i styky s pracovníky odboru výstavby Městského úřadu v Přešticích a tím, že na vlastní náklady zajišťoval pro pracovníky Městského úřadu v Přešticích zahraniční návštěvu obdobného zařízení v Rakousku se zcela jasným záměrem, tj. přesvědčit je o vhodnosti změny realizace výstavby. S ohledem na skutečnosti uvedené v rozhodnutí odvolacího orgánu žalobce hledal dodatečně pro tato tvrzení jmenovaného podklady a zjistil, že v Usnesení z 18. jednání Rady města Přeštice, konaného dne 02.08.2011 je v bodě ad IV), bod 529/2011 je uvedeno bere na vědomí zprávu radního pana B. o exkurzi zástupců města v bioplynové stanici ve Zwentendorfu Rakousko.“.*

Podjatostí v daném případě, ve smyslu ust. § 14 zák. č. 500/2004 Sb., bere žalobce subjektivní názor na danou věc, která způsobuje, že jiný pracovník či stavební úřad mohl vyřídit či rozhodnout danou věc odlišně od jiných věcí, kde není podjatostí ovlivněn. V tomto směru se zcela odkazuje na judikaturu NSS, např. 1 As 89/2010, které se na tento případ plně vztahují.“. Jako důkaz k tomuto tvrzení žalobce navrhoval kopii usnesení z 18. jednání Rady města Přeštice konaného dne 2. 8. 2011 opatřenou z internetových stránek.

Žalobce v závěrečném odstavci návrhu shrnul, že: „*Odvolací orgán se tak prakticky nevypořádal s důvody odvolání žalobce a jen se odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí správním orgánem I. stupně a je zřejmé, že jak stavební úřad, tak i odvolací orgán*

svým rozhodnutím porušil základní zásady správního řízení, když napadené rozhodnutí je nejen v rozporu se zákonem, ale je i vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci.“.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 8. 7. 2013. K námitce, že stavba je umístěna v rozporu s územním plánem, uvedl, že tato námitka měla a mohla být uplatněna při projednávání stavby v územním řízení. Žalobce však žádnou námitku v územním řízení nevznnesl, a proto k této námitce nelze ve stavebním řízení v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet. Stavební úřad zkoumal soulad stavby s územním plánem v územním řízení a dospěl k závěru, že stavba je v souladu s územním plánem sídelního útvaru Přeštice, včetně změny č. 10, a je navržena v ploše zóna průmyslu a skladů a v zóně drobného průmyslu a služeb. Stavba současně splňuje všechny regulativy stanovené pro uvedenou plochu. O tom se stavební úřad zmínil i v odůvodnění stavebního povolení.

Žalobce v další námitce uvedl, že realizace stavby se významným způsobem dotkne jeho vlastnických práv a způsobu využití jeho sousedící nemovitosti. K tomu žalovaný konstatoval, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v řízení před stavebním úřadem, ten se s touto námitkou řádně vypořádal a žalovaný se pak se stavebním úřadem ztotožnil. Navíc, opět se nejedná o námitku podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, která by mohla být uplatněna ve stavebním řízení. Žalovaný se nemůže vyjádřit k námitce narušení využití žalobcových pozemků, když žalobce nikdy neuvedl, jak konkrétně bude narušeno využití jeho pozemků. Využití pozemků je dáno především územním plánem, a pokud žalobce není spokojen s funkčním využitím jednotlivých pozemků, měl se bránit dříve, tedy především při projednávání územního plánu a jeho změn. Nyní k těmto námitkám nelze přihlížet. Žalovaný dále uvedl, že stavební povolení skutečně neřeší povinnosti stavebníka vyplývající ze zákona o vodách, protože to je předmětem samostatného řízení, které je však v působnosti vodoprávního, nikoliv stavebního úřadu.

Stran námitky týkající se nedostatečné specifikace vzdálenosti mezi Stavbou a nemovitostmi žalobce, resp. nedostatečného upřesnění komunikace, na kterou bude umístěn sjezd ze stavby, žalovaný připomněl, že kdyby žalobce využil svého práva a přišel se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, mohl se z projektové dokumentace dozvědět, jaká je vzdálenost mezi Stavbou a jeho nemovitostí. Podle vyhlášky č. 526/2006 Sb. není povinnou náležitostí stavebního povolení uvedení vzdálenosti navrhované stavby a ostatních nemovitostí, to je řešeno územním rozhodnutím. Dále pak na str. 4 stavebního povolení (bod č. 9) je uvedeno, na jaké nemovitosti je napojen sjezd.

Obdobné žalovaný konstatoval ve vztahu k vznesené otázce bezpečnosti bioplynové stanice. Pokud by se žalobce přišel seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, přesvědčil by se o tom, že tato problematika je řešena v projektové dokumentaci a stavebník je povinen podle této projektové dokumentace postupovat.

Stran námitky podjatosti úředníků stavebního úřadu žalovaný poukázal na to, že žalobce tuto námitku poprvé uplatnil až v odvolání. Podle § 14 odst. 2 správního řádu se k námitce podjatosti nepřihlédne, pokud ji účastník řízení neuplatní bez zbytečného odkladu.

Vzhledem k tomu, že žalobce odkazuje na usnesení Rady města Přestice ze dne 2. 8. 2011, je zřejmé, že důvod, pro který údajně mají být úředníci stavebního úřadu podjatí, znal žalobce již dávno před zahájením stavebního řízení a nyní jde tedy k jeho tíži, že ho neuplatnil ihned, jakmile se o zahájení stavebního řízení dozvěděl. Zákonodárce toto nekonání účastníka řízení sankcionuje tím, že k pozdě uplatněné námitce podjatosti se nepřihlédne. To je logické a dochází tak k zabránění zneužití této námitky, kdy účastník řízení podjatost namítne např. až při podání odvolání, protože správní orgán nerozhodl tak, jak si účastník řízení představoval. Neznamená to ovšem, že by se odvolací orgán touto námitkou vůbec nezabýval, s námitkou podjatosti úřední osoby orgánu prvního stupně se odvolací orgán vypořádává v rámci zákonnosti rozhodnutí ve věci a řízení, které mu předcházelo. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvoinstanční rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo shledáno jako zákonné, a proto nedošlo k jeho zrušení.

[IV] Replika

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného v podání ze dne 25. 1. 2014. Zopakoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v rozporu se zákonem. Konkrétně uvedl, že Územní plán rozvoje města Přestice počítá v dané lokalitě s průmyslovou zónou, ovšem v tzv. „čisté podobě“, což nelze v případě bioplynové stanice a jejím provozu vůbec akceptovat. Přitom, jak stavební úřad uvedl ve svém rozhodnutí, stavební pozemek je vymezen v plochách „zóna průmyslu a skladů, zóna drobného průmyslu a služeb a zóna pro výstavbu fotovoltaických elektráren“.

Žalobce s ohledem na skutečnosti uvedené v rozhodnutí odvolacího orgánu dodatečně hledal pro tvrzení žalovaného podklady a zjistil, že v usnesení z 18. jednání Rady města Přestice, konaného dne 2. 8. 2011, je v části *ad IV*), *bod 529/2011*, uvedeno: „(...) bere na vědomí zprávu radního pana B. o exkurzi zástupců města v bioplynové stanici ve Zwentendorfu Rakousko“.

Žalobce dále uvedl, že panu M. bylo známo již před zahájením stavebního řízení, že s výstavbou bioplynové stanice nebude žalobce souhlasit. O probíhajícím stavebním řízení nebyl dle jeho názoru řádně informován. Toto oznámení bylo pouze vyvěšeno na úřední desce města, ačkoliv spousty jiných nepodstatných informací mu byly doručovány písemně. Protože žalobce trvale nežije v Přesticích, lze z postupu správního orgánu dovodit zřetelný závěr, že mu tato informace unikne. Nicméně stačil proti rozhodnutí o výstavbě bioplynové stanice v řádném termínu podat odvolání.

Žalobce zásadně nesouhlasil se závěrem žalovaného, že údajná podjatost úředníků mu byla známa již dávno. Po konstatování stavebního úřadu o neodůvodněném tvrzení začal žalobce vyhledávat podklady ke sdělení pana M. před zahájením stavebního řízení, kdy jej informoval o svých kontaktech na zastupitelstvu města Přestice a o uskutečněném „výletu – exkurzi“ do zahraniční bioplynové stanice, kterou, dle jeho vyjádření, zajišťoval i financoval. Tato cesta se opravdu dle zápisu z jednání Rady města Přestice uskutečnila přesně v daném termínu, který uváděl p. M. Touto skutečností se žalovaná strana důsledně nezabývala, ačkoliv její povinností bylo tuto skutečnost potvrdit či vyvrátit i v souladu s platnou judikaturou.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (oba ve smyslu § 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před vlastním posouzením věci soud považuje za potřebné nastínit určitá obecná kritéria či východiska, jejichž optikou na věc nahlížel.

a) Koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Tuto linii drží i judikatura ve správním soudnictví, a obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je tak zřetelně nastavena.

b) Stran námitek účastníků řízení soud odkazuje na § 114 odst. 1, resp. odst. 2 stavebního zákona. Podle § 114 odst. 1 může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

c) Podle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

d) Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž*

zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. **II.** Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. **III.** Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

O jednotlivých žalobních bodech, tak jak byly žalobcem vymezeny a jak jsou shora uvedeny, soud uvážil následovně.

Soud se nejprve zaměřil na námitky uplatněné v prvním a částečně druhém (co do tvrzeného dotčení žalobcových vlastnických práv ve vztahu k výšce Stavby) a částečně třetím (co do vzdálenosti mezi Stavbou a žalobcovými nemovitostmi) žalobním bodu.

Jak je předestřeno výše, stavební zákon (a stejně tak judikatura správních soudů) jasně rozlišuje, co a jakým způsobem má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník (stavebního) řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, **které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení**, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, **se nepřihlíží**.

Stavebnímu řízení ve věci Stavby předcházelo řízení územní. To bylo pravomocně ukončeno (vydaným územním rozhodnutím) a právě v něm bylo rozhodováno o umístění Stavby do určité lokality, o jejích rozměrových parametrech a stejně tak o vzdálenosti Stavby od okolních nemovitostí (včetně těch v žalobcově vlastnictví). Námitky, tak jak byly žalobcem vyjeveny v prvním a částečně druhém a třetím žalobním bodu, měly být, vzhledem k jejich obsahu, uplatněny právě v územním řízení, v řízení stavebním již nebyl pro jejich řešení prostor. Žaloba proto nebyla v této části shledána důvodnou.

V další části druhého žalobního bodu žalobce předně vyslovil „oprávněnou obavu týkající se přirozeného úbytku půdní vlhkosti (včetně záměru vybudování vlastní studně a s tím spojená nadměrná spotřeba vody)“.

Námítka je v části věty, kde je obecně vyjevena obava o přirozený úbytek půdní vlhkosti, absolutně nekonkrétní. K jisté specifikaci dochází až spojením se „záměrem vybudování vlastní studny“.

Stran této námítky je však třeba odkázat na zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „**vodní zákon**“), konkrétně jeho § 55 odst. 1 písm. j), podle něhož jsou studny považovány za **vodní dílo** (podle vodního zákona). Podle § 15 odst. 1 věty první vodního zákona, k **provedení vodních děl**, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění **je třeba povolení vodoprávního úřadu**. Podle § 15 odst. 3 věty první vodního zákona, vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit; stanovené povinnosti musí být v souladu s tímto zákonem. Podle § 15 odst. 4 vodního zákona, vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona [= stavební zákon; zde § 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona].

Z uvedeného je zřejmé, že (případná) stavba studny, resp. povolení její stavby, je jakožto povolení stavby vodního díla předmětem samostatného specifického řízení a nemohlo být o ní rozhodováno ve stavebním řízení o povolení Stavby. V tomto směru tak nemohla být žalobcova veřejná subjektivní práva nikterak porušena, a tato část námítky proto nebyla shledána důvodnou.

Rovněž nedůvodná je i část námítky vyslovující obavy ze „zamoření půdy silážním odpadem“ ve vztahu k „nezpevněné ploše o velikosti cca 1.200 m² bez uvedení množství uskladněného materiálu, což může způsobit i to, že se na této ploše uskladní nijak neomezené množství této hmoty, zvláště když jde o sezonní produkt, o dopadu, vč. zápachu na okolní prostředí“.

Soud se, v souladu s názorem žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí, především neztotožnil s obavou neomezeného skladování uskladněného materiálu. Limity jsou dány kapacitou silážních vaků a výměrou předmětné plochy 1.200 m². Stejně tak nebylo lze přijmout tvrzení o nebezpečí zamoření silážním odpadem, neboť v popisu stavebních objektů – položka SO 06c – se uvádí, že se jedná o plochu pro skladování vstupů (silážních vaků), nikoliv odpadu vznikajícího z provozu bioplynové stanice. A konečně, stavební povolení obsahuje v podmínkách pro provedení stavby celou řadu podmínek zavazujících stavebníka k dodržování projektové dokumentace a technických požadavků na výstavbu.

Stran povinností plynoucích z § 9 odst. 1 a 2 vodního zákona soud odkazuje na znění § 8 a násl. vodního zákona, kde je upraven režim povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále též jen „povolení k nakládání s vodami“). Podle § 9 odst. 1 vodního zákona platí, že *povolení k nakládání s vodami se vydává na časově omezenou dobu. V povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky,*

za kterých se toto povolení vydává. Podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, pokud vodoprávní úřad ve výjimečných případech nerozhodne jinak. Podle § 9 odst. 2 vodního zákona platí, že povolení k vypouštění odpadních vod nemůže být vydáno na dobu delší než 10 let, v případě vypouštění odpadních vod se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami podle přílohy č. 1 na dobu delší než 4 roky. Podstatné pro konstatování nedůvodnosti žalobní námitky je, že povolení předpokládané § 9 odst. 1 a 2 vodního zákona vydává ve specifickém řízení příslušný vodoprávní úřad. Ani takto tvrzeným způsobem proto nemohlo dojít k porušení žalobcových veřejných subjektivních práv v řízení o povolení Stavby.

Nedůvodná je rovněž zbylá část třetího žalobního bodu týkající se sjezdu na sousední nemovitosti. Konstatování uvedené na str. 2 stavebního povolení („*Součástí stavby bude sjezd z pozemní komunikace na sousední nemovitosti*“) je totiž konkretizováno na str. 4, bod č. 9 podmínek pro provedení Stavby („*Napojení na dopravní infrastrukturu; stavba bude dopravně napojena na místní komunikaci na pozemku parc. č. 486/2 v k.ú. Přeštice nově budovaným sjezdem.*“).

Čtvrtá žalobní námitka je především koncipována velmi obecně. Žalobce nespécifikoval, z jakého pohledu není „prakticky vůbec řešena“ bezpečnost Stavby. V souladu s výše nastíněnou koncepcí, že na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou, soud konstatuje, že stavební povolení obsahuje celou řadu informací vztahující se k bezpečnosti Stavby. Především se jedná o úvodní popis stavebních objektů (používaná zkratka „SO“), z něhož je dobře patrná podoba zabezpečení jednotlivých objektů tvořících Stavbu (např. na str. 2 a 3 stavebního povolení: „*SO 01- Fermentor - jedná se o výrobní objekt v bioplynové stanici. Tvoří ho otevřená železobetonová kruhová nádrž o průměru 28,00 m, výška stěny 8 m, celková výška 14,25 m, objem 4926 m³, překrytá dvoumembránovou folií kuželového tvaru, kde se tvoří a zachytává bioplyn*“; „*SO 03 - Přečerpávací jednotka - jedná se o opláštěný ocelový kontejner o půdorysných rozměrech 3,50 x 2,50 m, výška 3,00 m*“; „*SO 05 - Nádrž na silážní šťávy a kontaminované vody - jedná se o železobetonovou monolitickou jímku ve tvaru válce. Jímka bude částečně zapuštěná a zastřešená o průměru 7,00 m, výšce 2,0 m a objemu 76,9 m³*“; „*SO 10 - Hořák zbytkového plynu (fléra) - jedná se o zařízení pro spalování zbytkového bioplynu. Pojistná pochodeň bude umístěna ve vzdálenosti 15 m od ostatních nadzemních objektů*“; „*SO 13 - Nádrž hydrolýzy, jedná se o výrobní objekt sloužící k zamíchání vstupných surovin. Nádrž bude železobetonová, uzavřená kruhová o průměru 10,00 m, výška 5,0 m, objem 392 m³*“; „*SO 14 - Příjmová nádrž - bude sloužit jako sklad tekutých vstupních surovin. Objekt je řešen jako kruhová železobetonová uzavřená nádrž, zapuštěná do terénu o průměru 10 m, výška 4,00 m, objem 314 m³*“; „*SO 16 - Separátor - bude zabezpečovat odseparování tuhé a tekuté složky digestátu. Pod separátorem bude nepropustná vana ve tvaru U o půdorysných rozměrech 5,00 x 6,00 m*“), a dále některé body podmínek pro provedení Stavby (např. na str. 3 a 4 stavebního povolení: „**bod 4.** Při stavbě budou dodržena ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavby a na ně navazující ustanovení příslušných ČSN“; „**bod 5.** Při realizaci stavby budou splněny podmínky dotčeného orgánu na úseku požární ochrany Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, krajské ředitelství, dle stanoviska ze dne 23.10.2012 č.j. H SPM -2470-10/2012 ÚPP: Splnit podmínky požárně bezpečnostního řešení stavby vypracovaného p. Vítem dne 22. 10. 2012 a splnit veškeré požadavky na zajištění

požární bezpečnosti vyplývající z norem a technických předpisů. Při řízení k užívání stavby doložit splnění požadavků § 6, § 7, § 9, § 10 vyhlášky 246/2001 Sb. o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru. Při řízení k užívání stavby doložit doklad o kontrole provozuschopnosti vnějších odběrných míst požární vody. Instalace tepelných spotřebičů musí být provedena dle ČSN 06 1008 a návodu výrobce. Komín musí být proveden dle ČSN 73 4201“; „**bod 6.** Při realizaci stavby budou splněny podmínky dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni dle stanoviska ze dne 12.10.2012 č.j. 20109-24/21/12: Orgán ochrany veřejného zdraví požaduje provedení zkušebního provozu stavby v délce minimálně 3 měsíců, během něhož bude provedeno měření hluku z provozovny bioplynové stanice v chráněném venkovním prostoru stavby nejbližší obytné zástavby v denní i noční době; protokoly s výsledky měření budou investorem předloženy na Krajskou hygienickou stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni. Před zahájením zkušebního provozu musí investor doložit orgánu ochrany veřejného zdraví doklad o nezávadnosti pitné vody ze studny zásobující sanitární zařízení podle přílohy č. 1 vyhl. č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody, ve znění pozdějších předpisů“). Soud je přesvědčen, že stavební povolení z pohledu specifikace bezpečnosti Stavby ob stojí a žalobcova námitka je proto nedůvodná.

Stejně nedůvodný je i závěrečný žalobní bod vyslovující „otázku možné podjatosti či nepodjatost správního orgánu, který rozhodoval o vydání stavebního povolení“.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu, každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 2 [správního řádu](#), účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Byť se žalovaný správní orgán dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou o podjatosti „pracovníků odboru výstavby a územního plánování, kteří napadené rozhodnutí (= stavební povolení) vydali“, nedošlo tím k takovému pochybení, aby to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce v odvolání (ze dne 2. 1. 2013) proti stavebnímu povolení mj. uvedl: „*Jak jsem již upozornil ve svých námitkách v souvislosti s oznámením o zahájení stavebního řízení, a které nyní opakuji, že pracovníci odboru výstavby a územního plánování, který napadené rozhodnutí vydali, by měli být vyloučeni z projednávání a rozhodování věci na jejich poměr k věci k účastníkům řízení, protože lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti. Podjatosti v daném případě beru subjektivní názor na danou věc, která způsobuje, že jiný pracovník či stavební úřad mohl vyřídit či rozhodnout danou věc odlišně od jiných věcí, kde není podjatostí ovlivněn. Vycházím z informací, kdy účastník řízení p. M., poté co upustil od realizace*

výstavby fotovoltaické elektrárny, na vlastní náklady zajišťoval pro pracovníky stavebního úřadu v Přesticích zahraniční návštěvy obdobných zařízení se zcela jasným záměrem, tj. přesvědčit je o vhodnosti změny realizace výstavby fotovoltaické elektrárny za výstavbu Bioplynové stanice.“.

Předně je třeba uvést, že v žalobcem zmíněných „námitkách v souvislosti s oznámením o zahájení stavebního řízení“ (= žalobcovo podání ze dne 12. 11. 2012) nebyla vznesena námitka podjatosti, žalobce pouze vyslovil obavy z možného „předem předjednaného postupu p. M., či jeho okolí“. Leč, ani citovaný text z odvolání nesplňuje zákonné parametry pro řádně uplatněnou námitku podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu.

Žalobcem uplatněná tvrzení totiž nevybočila z rámce obecných proklamací. Bylo na žalobci, aby v odvolání (příp. v žalobě) označil konkrétní vazbu mezi specifikovanou úřední osobou, projednávanou věcí a zájmem oné úřední osoby na výsledku řízení. To se nestalo. Nic na tom nezměnilo ani (opět ničím nepodložené) tvrzení o aktivitách pana M. V žalobě pak žalobce text doplnil o informaci z usnesení o jednání Rady města Přestice, kterážto vzala „na vědomí zprávu radního pana B. o exkurzi zástupců města v bioplynové stanici ve Zwentendorfu Rakousko“. Ani z toho však nelze dovodit nic víc, než že zástupci města navštívili bioplynovou stanici v rakouském Zwentendorfu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, čj. 1 Afs 7/2009 – 753 (k dispozici na www.nssoud.cz), mj. uvedl následující: „(...) *Lze považovat za přirozené, pokud se úřední osoba stýká s osobami, které se ve své praxi zabývají shodnými tématy jako úřední osoba. Může se tak dít na různých školeních, konferencích, ale i na akcích společenského charakteru. Pokud si úřední osoba zachová potřebný odstup a vztahy s těmito osobami udržuje na rovině kolegiální, není žádný důvod vyřazovat úřední osobu ze správních řízení, jichž se tyto osoby účastní. Sama skutečnost, že se úřední osoba zná se zástupcem účastníka řízení nebo se zástupcem osoby, na jejíž podnět bylo řízení zahájeno, či si s nimi dokonce tyká, tedy neznamená, že lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti.*“.

Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu je pro věc posuzovanou Krajským soudem v Plzni podstatné, že ani to, že by se pan M. mohl znát (soud netvrdí, že tomu tak je) s oprávněnou úřední osobou, ještě samo o sobě neznamená podjatost této úřední osoby. Ze správního spisu i z žaloby je zřejmé, že žalobce tuto „podjatost“ dovozuje pouze z jím tvrzené „hodnověrné informace“ o záměru pana M. o výstavbu bioplynové stanice. To však k závěru o důvodně uplatněné námitce podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu nestačí.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuplatnil námitku podjatosti úřední osoby tak, aby mohla být uznána za důvodnou.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady řízení před soudem nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Ohledně náhrady nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. ledna 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková